

Arrest

nr. 155 343 van 26 oktober 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 20 augustus 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 6 augustus 2015 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 6 augustus 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekende partij verklaart van Congolese nationaliteit te zijn, geboren te Kisangani op (...) 1986.

Verzoeker diende op 30 september 2002 een asielaanvraag in.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Administratieve vereenvoudiging besliste op 18 oktober 2002 tot afgifte van een beslissing tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*bis*).

Tegen voormelde beslissing werd een schorsend beroep ingediend bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen.

Op 16 maart 2005 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen besliste op 27 januari 2006 tot niet erkenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker diende tegen voormelde beslissing op 27 januari 2006 een schorsend beroep in bij de Vaste Beroepscommissie.

De Vaste Beroepscommissie nam op 2 augustus 2006 een beslissing houdende niet erkenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Tegen voormelde beslissing op 2 augustus 2006 werd door verzoeker een annulatieberoep aangetekend bij de Raad van State, die bij arrest nr. 172.159 van 12 juni 2007 het beroep heeft verworpen.

Bij schrijven van 23 januari 2007 werd verzoeker in kennis gesteld van de beslissing van 12 januari 2007 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Administratieve vereenvoudiging, waarbij verzoeker werd gemachtigd tot beperkt verblijf.

Voormeld verblijf werd telkenmale verlengd tot en met 26 februari 2013.

Op 13 december 2011 werd verzoeker veroordeeld tot een gevangenisstraf van 4 jaar door de correctionele rechtbank te Brussel voor inbreuken op de drugswetgeving. Daarnaast werd betrokkene op heterdaad betrap voor verboden wapendracht (PV nr. BR. 36.LL.081270/2015).

Verzoeker diende op 11 februari 2015 een aanvraag in tot verlenging van verblijf. Daarnaast werd op 12 maart 2015 een aanvraag ingediend op grond van de artikelen 9 en 13 van de vreemdelingenwet om machtiging tot onbeperkt verblijfsrecht.

Op 27 maart 2015 werd de aanvraag van 11 februari 2015 tot verlenging verworpen. Eveneens werd de aanvraag van 12 maart 2015 verworpen.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Administratieve vereenvoudiging nam op 27 maart 2015 een beslissing houdende onontvankelijkheid van de aanvraag van 12 maart 2015 om machtiging tot verblijf.

Op 6 augustus 2015 werd verzoeker aangetroffen in illegaal verblijf.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Administratieve vereenvoudiging nam op 6 augustus 2015 een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Tegen voormelde beslissing werd een vordering tot schorsing en annulatieberoep aangetekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het beroep is gekend onder het rolnummer 176.936.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Administratieve vereenvoudiging nam op 6 augustus 2015 een beslissing houdende inreisverbod (bijlage 13sexies). Dit is de bestreden beslissing, welke aan verzoeker ter kennis werd gebracht op 6 augustus 2015 en luidt als volgt:

“Aan de heer - A Monsieur:

Naam/nom: T. Voornaam/prénom: I.R. Geboortedatum/date de naissance: (...)1986

Geboorteplaats/lieu de naissance: Kisangani Nationaliteit/nationalité: Congo (Dem. Rep.)

wordt inreisverbod voor 8 jaar opgelegd,

une interdiction d'entrée d'une durée de 8 ans est imposée,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

*sur le territoire beige ainsi que le territoire des Etats qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen ,
sauf si il possède les documents requis pour s'y rendre.*

De beslissing tot verwijdering van 06/08/2015 gaat gepaard met dit inreisverbod.

La décision d'éloignement du 06/08/2015 est assortie de cette interdiction d'entrée.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie

Op 13/12/2011 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 4 jaar door de correctionele rechtbank van Brussel voor inbreuken op de drugswetgeving.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor verboden wapendracht. PV nr BR.36.LL.081270/2015 van de politie Brussel

Om deze reden wordt hem een inreisverbod opgelegd.

Artikel 74/11, §1, vierde lid, van de wet van 15 december van 1980:

- *De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie

Op 13/12/2011 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 4 jaar door de Correctionele Rechtbank van Brussel voor inbreuken op de drugswetgeving

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor verboden wapendracht. PV nr BR.36.LL.081270/2015 van de politie Brussel

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren.

Gelet OP al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.

MOTIF DE LA DECISION :

L'interdiction d'entrée est délivrée en application de l'article mentionné ci-dessous de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits suivants:

Article 74/11, § 1er, alinéa 2, de la loi du 15 décembre 1980, la décision d'éloignement est assortie d'une interdiction d'entrée, parce que:

- *1° aucun délai n'est accordé pour le départ volontaire*

L'intéressé n'est pas en possession d'un visa valable au moment de son arrestation

Le 13/12/2011 l'intéressé a été condamné a 4 ans par le Tribunal Correctionnel pour infraction à la loi sur les stupéfiants

L'intéressé a été intercepté en flagrant délit de porteur d'un arme blanche. PV n°BR.36.LL.081270/2015 de la police de Bruxelles

C'est pourquoi une interdiction d'entrée de 8 ans lui est imposée

Article 74/11, §1, alinéa 4, de la Loi du 15/12/1980:

- *La décision d'éloignement est assortie d'une interdiction d'entrée de huit ans, parce que l'intéressé constitue une menace grave pour l'ordre public*

L'intéressé n'est pas en possession d'un visa valable au moment de son arrestation

Le 13/12/2011 l'intéressé a été condamné a 4 ans par le Tribunal Correctionnel pour infraction à la loi sur les stupéfiants

L'intéressé a été intercepté en flagrant délit de porteur d'un arme blanche. PV n°BR.36.LL.081270/2015 de la police de Bruxelles

L'intéressé(e) n'a pas hésité à résider illégalement sur le territoire beige et à troubler très gravement l'ordre public. Considerant l'ensemble de ces éléments, l'intérêt du contrôle de l'immigration et la protection de l'ordre public, une interdiction d'entrée de 8 ans n'est pas disproportionnée. »

Op 21 oktober 2015 wordt verzoeker gerepatrieerd.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel werpt verzoeker de volgende schendingen op:

“Eerste middel: schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, Schending van de materiële motiveringsplicht, schending van het redelijkheidsbeginsel. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken, hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. Dit impliceert dat de thans bestreden beslissing steun moet vinden in de juridische en feitelijke elementen uit het dossier. De materiële motiveringsplicht waaraan moet worden voldaan bij het nemen van de bestreden beslissing impliceert dat dit besluit gedragen moet zijn door motieven die zowel feitelijk juist als juridisch correct zijn. De materiële motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier. De materiële motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit. Cf. daaromtrent DE STAERCKE: De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn. J. DE STAERCKE, Algemene beginselen van behoorlijk bestuur en behoorlijk burgerschap. Beginselen van de openbare dienst, Brugge Vandendroede 2002, randnummer 19.)

Artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet luidt als volgt:

Artikel 74/11, 1 § 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

In casu stelt de verzoekende partij zich op het standpunt dat de thans bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht schendt, omdat zij ten onrechte stelt dat verzoekende partij thans nog een gevaar zou vormen voor de openbare orde. Verzoekende partij heeft immers haar gevangenisstraffen 'uitgezeten'.

Het is niet zo dat verzoekende partij thans nog gevangenisstraffen moet 'uitzitten'. Verzoekende partij was een gevaar voor de openbare orde vooraleer zij haar gevangenisstraf opgelegd kreeg. De verwerende partij heeft bij het opleggen van het inreisverbod kennelijk één van de basisprincipes van het strafrecht uit het oog verloren, met name de preventieve functie van een gevangenisstraf (cf. C. VAN DEN WYNGAERT, Strafrecht en Strafprocesrecht, 2009, Antwerpen, Maklu, p. 17). Bijzondere preventie: bijzondere preventie slaat op het effect van de straf t.a.v. de delinquent op wie ze wordt toegepast: de straf zal aan de delinquent leren geen nieuwe misdrijven meer te plegen en zal zodoende een preventieve werking hebben. Negatief bekeken beperkt de bijzondere preventie zich in de zin tot de loutere incapacitatie van de delinquent. Het doel hiervan is de maatschappij te beschermen, door het eenvoudige feit van de delinquent uit de maatschappij te verwijderen. Positief gesteld impliceert deze zienswijze dat men de straf gaat aanwenden als een middel om hem terug in de maatschappij in te schakelen. m.n. de resocialisering.' Verzoekende partij stelt zich thans dan ook op het standpunt dat het feit dat zij haar straf heeft uitgezeten, ni. de tijd die de strafrechter nodig achtte om te voorkomen dat zij nieuwe inbreuken op de openbare orde te plegen, tevens impliceert dat zij thans geen gevaar voor de openbare orde vormt. Anders zou het uiteraard zijn mocht verzoekende partij net een inbreuk op de openbare orde gepleegd hebben en mocht verwerende partij de strafrechtelijke gang van zaken niet willen afwachten, quod non in casu. De thans bestreden beslissing houdt aldus een bijzonder ernstige maatregel in, waarvan de impact op het leven van verzoekende partij moeilijk kan overschat worden. In die zin meent verzoekende partij dan ook dat het thans opgelegde inreisverbod artikel 74/11, §1, vierde lid, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting schendt.”

2.1.2. De verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen als volgt:

"In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van: Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet; Materiële motiveringsplicht; Redelijkheidsbeginsel; De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat zij thans geen gevaar meer zou uitmaken voor de openbare orde. De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Administratieve vereenvoudiging zou één van de basisprincipes van het strafrecht uit het oog verloren hebben, met name de preventieve functie van een gevangenisstraf. Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing. De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.). De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt. De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de töt uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschafft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld. Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan een inreisverbod van drie jaar (bijlage 13sexies) werd betekend en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd. Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd. De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels. Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het enig middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is. In antwoord op de verzoekende partij haar concrete kritiek, dewelke betrekking heeft op de inhoud van de bestreden beslissing, laat verweerder gelden dat de beschouwingen van de verzoekende partij geenszins kunnen aangenomen worden.

De verwerende partij wijst erop dat een inreisverbod werd uitgevaardigd op grond van art. 74/11 Vreemdelingenwet §1, tweede lid, 1° en vierde lid van de wet, bepaling die luidt als volgt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden. De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar. indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. "

In de bestreden beslissing wordt een inreisverbod opgelegd van 8 jaar, en dit in toepassing van artikel 74/11, § 1, 1° en artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet, waarbij uitvoerig wordt toegelicht om welke reden in deze zaak een inreisverbod van 8 jaar wordt opgelegd: "Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van hét hierna vermeld artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten: Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat: 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie. Op 13/12/2011 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 4 jaar door de correctionele rechtbank van Brussel voor inbreuken op de drugswetgeving. Betrokkene is op heterdaad betrapt voor verboden wapendracht. PV nr. BR.36.LL.08127012015 van de politie Brussel Om deze reden wordt hem een inreisverbod opgelegd. Artikel 74/11, §1, vierde lid, van de wet van 15 december van 1980: • De beslissing tot

verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van 1 acht jaar, omdat de onderdaan in een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de Openbare orde. De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie. Op 13/12/2011 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 4 jaar voor de Correctionele Rechtbank van Brussel voor inbreuken op de drugswetgeving. Betrokkene is op heterdaad betrapt voor verboden wapendracht. PV nr. BR .36.LL. 081270/2015 van de politie Brussel Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel."

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt aldus afdoende om welke reden de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie heeft besloten tot de afgifte van een inreisverbod van 4 jaar (bijlage 13sexies). Verzoekende partij meent dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Administratieve vereenvoudiging geen rekening zou hebben gehouden met de preventieve werking van een gevangenisstraf, hetwelk een basisbeginsel zou uitmaken in het strafrecht. Verweerder laat dienaangaande gelden dat de verzoekende partij uit het oog verliest dat het gevaar voor de openbare orde niet uitsluitend werd weerhouden op grond van het feit dat de verzoekende partij een veroordeling heeft opgelopen omwille van drugsfeiten. Immers wordt de in casu bestreden beslissing verder ondersteund door de vaststelling dat de verzoekende partij recent (met name in 2015) op heterdaad werd betrapt voor verboden wapendracht. Derhalve kan de verzoekende partij bezwaarlijk verwijzen naar de preventieve werking van een gevangenisstraf, nu verzoekende partij zich schuldig blijft maken aan strafrechtelijke incriminaties. Evenmin kan de verzoekende partij in casu dienstig voorhouden dat het uitzitten van de straf zou impliceren dat de verzoekende partij thans geen gevaar meer vormt voor de openbare orde. Verzoekende partij betwist ook niet dat hij recentelijk op heterdaad werd betrapt voor verboden wapendracht. Naar analogie kan worden verwezen naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen: "Er dient te worden opgemerkt dat het feit dat de verzoekende partij stelt dat zij de gevangenisstraf(fen) die haar werd(en) opgelegd volledig heeft uitgezeten, niet impliceert dat de verwerende partij niet zou vermogen de criminele antecedenten te betrekken bij de beoordeling of de verzoekende partij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Het is niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om bij de beoordeling van het feit of de verzoekende partij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde de opgelopen recente veroordeling van de verzoekende partij te betrekken. Daar uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de in de bestreden beslissing vernoemde veroordeling geenszins de enige veroordeling betreft die de verzoekende partij heeft opgelopen in de laatste jaren, kan zij bezwaarlijk wijzen op de preventieve functie van de gevangenisstraf waardoor men bij het 'uitzitten' van de gevangenisstraf geacht wordt, volgens de verzoekende partij, geen bedreiging meer te vormen voor de openbare orde. (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dd. 23.01.2015 nr. 137.039) De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een inreisverbod voor een duur van 8 jaar diende te worden genomen. De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels. De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheidsbeginsel inclusief, waarvan verzoekende partij de schending aanvoert. Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen".

2.1.3.1. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker voert aan dat de materiële motiveringsplicht geschonden is omdat in de bestreden beslissing overwogen wordt dat verzoeker thans nog een gevaar vormt voor de openbare orde. Verzoeker meent dat dit niet kan worden aangenomen, omdat hij zijn straf inmiddels heeft uitgezeten.

De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd.

Artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Uit artikel 74/11, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet blijkt dat een inreisverbod voor meer dan vijf jaar kan worden opgelegd indien de vreemdeling een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Het motief van de bestreden beslissing om de duur van acht jaar *in casu* te verantwoorden luidt als volgt:

“Artikel 74/11, §1, vierde lid, van de wet van 15 december van 1980:

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie

Op 13/12/2011 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 4 jaar door de Correctionele Rechtbank van Brussel voor inbreuken op de drugswetgeving

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor verboden wapendracht. PV nr BR.36.LL.081270/2015 van de politie Brussel

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren.

Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.”

Waar verzoeker aanvoert dat hij thans geen bedreiging meer vormt voor de openbare orde omdat hij zijn straf heeft uitgezeten, dient te worden opgemerkt dat het feit dat hij de gevangenisstraf die hem werd opgelegd volledig heeft uitgezeten, niet impliceert dat de verwerende partij niet zou vermogen de criminele antecedenten te betrekken bij de beoordeling of verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Het is niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om bij de beoordeling van het feit of verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde de opgelopen veroordeling te betrekken. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt tevens dat, naast de veroordeling, nog wordt verwezen naar twee andere elementen om te besluiten tot het feit dat verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde: er wordt gewezen op de recente betrapping op heterdaad van verzoeker wegens verboden wapendracht en op het feit dat hij niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven en de openbare orde ernstig te verstoren. Verzoeker kan bijgevolg bezwaarlijk wijzen op de preventieve functie van de gevangenisstraf waardoor men bij het ‘uitzitten’ van de gevangenisstraf geacht wordt, volgens verzoeker, geen bedreiging meer te vormen voor de openbare orde. Bovendien wijst de Raad er op dat het louter feit dat er een doel voor ogen gehouden wordt wanneer een gevangenisstraf wordt uitgesproken, waaronder de preventieve functie van de gevangenisstraf, geenszins betekent dat dit doel in alle gevallen wordt bereikt. De verzoekende partij maakt voorts niet aannemelijk dat de feitelijke en juridische gegevens die aan de basis liggen van de bestreden beslissing niet correct zijn. De Raad acht het niet kennelijk onredelijk, gelet op de veroordeling die verzoeker opliep en de op heterdaad betrapping op verboden wapendracht, dat de verwerende partij opteerde om toepassing te maken van artikel 74/11, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet.

De schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

2.1.3.2. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs

afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoeker met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede en laatste middel werpt verzoeker de volgende schendingen op:

“Subsidiar: schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 houdende de uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen, schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Artikel 74/11

§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Artikel 74/11, -1, vierde lid stelt dat een inreisverbod van meer dan vijf jaar kan opgelegd worden, indien een onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Artikel 74/11 voorziet immers maar in de mogelijkheid voor de verwerende partij om een inreisverbod op te leggen en geenszins in een verplichting voor verwerende partij om dit effectief (en ten allen tijde) te doen. Door louter te verwijzen naar deze wettelijke mogelijkheid verduidelijkt de verwerende partij dan ook geenszins waarom zij een dergelijke maatregel met een dergelijke ernstige impact (inreisverbod van 8 jaar!) meent te moeten nemen. Zeker al niet als verwerende partij meent dat zij vrij kan rondlopen in België. In die zin maakt de bestreden beslissing geenszins duidelijk dat zij rekening houdt met de specifieke omstandigheden eigen aan het dossier van verzoekende partij. In die zin schendt de bestreden beslissing alvast artikel 74/11, -1 Vreemdelingenwet alsook de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. De thans weergegeven motivering kan immers geenszins de beslissing (om een inreisverbod van acht jaar op te leggen) schragen.

Ten tweede stelt artikel 74/11, §1, vierde lid dat het inreisverbod meer dan vijf jaar betreft. In casu stelt de verzoekende partij zich op het standpunt dat de thans bestreden beslissing de formele motiveringsplicht (artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991) schendt. Nergens in de bestreden beslissing blijkt waarom verwerende partij op quasi automatische wijze een inreisverbod van 8 jaar oplegt. De enige reden die verwerende partij aanhaalt is dat verzoekende partij veroordeeld werd door de correctionele rechtbank van Antwerpen. Verzoeker ontkent dit niet, doch is van mening dat het onzorgvuldig en onduidelijk is waarom haar zondermeer een inreisverbod van acht jaar wordt opgelegd.

De verzoekende partij heeft immers haar gevangenisstraffen 'uitgezeten'.

Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet vormt geen verplichting 'krachtens' dewelke 'automatisch' een inreisverbod wordt uitgevaardigd ten aanzien van verzoekende partij. Artikel 74/11 voorziet immers maar in demogelijkheid een inreisverbod op te leggen en geenszins een verplichting voor de verwerende partij om dit effectief (en ten allen tijde) te doen. Door louter te verwijzen naar deze wettelijke mogelijkheid verduidelijkt de verwerende partij dan ook geenszins waarom zij een dergelijke maatregel met een dergelijke ernstige impact meent te moeten nemen. De verwijzing naar artikel 74/11 §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet is dan ook verkeerd.

De beslissing gaat gepaard met een inreisverbod van acht jaar. Waarom direct gekozen wordt voor de 8 jaar, wordt geenszins verduidelijkt. De verwerende partij zal zich wellicht pogen te verdedigen door er op te wijzen dat zij ter zake over een discretionaire bevoegdheid beschikt. Zulks wordt uiteraard niet betwist door de verzoekende partij - integendeel, die bevinding maakt integraal deel uit van de juridische stelling van de verzoekende partij. Net omdat er ter zake sprake is van een discretionaire bevoegdheid, en niet van een gebonden bevoegdheid, dient de verwerende partij te motiveren waarom zij quasi automatisch voor een termijn van acht jaar kiest en niet voor een mindere termijn van 6 of 7 jaar. Immers, indien de

verwerende partij ter zake niet over een discretionaire bevoegdheid zou beschikken - zoals de verwerende partij dus zelf aangeeft - maar het automatisch uit de Wet zou volgen dat er altijd een inreisverbod wordt opgelegd van 8 jaar, dan zou zich ter zake geen enkele motiveringsprobleem stellen, dan zou verwerende partij "door de Wet gebonden zijn" en in het kader van zo'n gebonden bevoegdheid niet hoeven te motiveren. Gezien de verwerende partij echter zelf aangeeft ter zake over een ruime discretionaire bevoegdheid te beschikken, geeft zij zelf aan, aan strenge motiveringsvereisten te zullen moeten voldoen. Immers: hoe groter de discretionaire bevoegdheid van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat. De omvang van de motiveringsplicht is immers evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de verwerende partij ter zake beslist. Ter zake is die discretionaire bevoegdheid echt ruim: de verwerende kan variëren 5 jaar tot oneindig. Gezien de verwerende partij dus inderdaad kan kiezen voor een termijn van 8 jaar (zulks wordt uiteraard niet betwist) dan dient zij ook te motiveren waarom dit zij doet. Verwerende partij kan niet voordoen alsof de termijn van 8 jaar als het ware automatisch uit de wet volgt, om zich daarna te verschuilen achter haar discretionaire bevoegdheid, discretionaire bevoegdheid die haar toch noopt tot enige motivering ter zake.

Zie ter zake OPDEBEEK EN COOLSAET (I. OPDEBEEK EN A. COOLSAET, *Formele Motivering van bestuurshandelingen*, Administratieve rechtsbibliotheek, Brugge, Die Keure, (7), 1999 blz. 145.

43.2. De motivering moet evenredig zijn met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waairover het bestuur beschikt

43.2.1. Het onderscheid tussen een gebonden en een discretionaire bevoegdheid

182. Bij een gebonden bevoegdheid laat de toepasselijke regelgeving geen beoordelingsruimte voor de overheid: de wet bepaalt de inhoud of het voorwerp van de beslissing die het bestuur moet nemen wanneer de voorgeschreven voorwaarden vervuld zijn. Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissingen, beschikt het bestuur over een discretionaire bevoegdheid. Dergelijke beleidsvrijheid is evenwel geen vrijbrief voor een willekeurige of onredelijke beslissing. Een beoordelingsvrijheid, hoe ruim ook, heeft immers steeds de redelijkheid als grens. Voorbeelden van gebonden bevoegdheden zijn:

- de verplichting voor de overheid om na een vergelijkend examen de benoemingen te doen in volgorde van het behaalde resultaat,
- de verplichting voor de overheid om een ambtenaar die tweemaal achtereenvolgens negatief werd beoordeeld te ontslaan, wanneer het statuut het bestuur ter zake geen beoordelingsruimte laat,

(...)

- een bevordering in een vlakke loopbaan;
- het nemen van de beslissing "geslaagd" ten aanzien van studenten die alle voorwaarden vervullen om geslaagd te worden verklaard;
- het toekennen van sociale zekerheidsuitkeringen en van het bestaansminimum zodra alle voorwaarden vervuld zijn;
- de inkohiering van belastingen. Voorbeelden van discretionaire bevoegdheden zijn:
- benoemingen en bevorderingen naar keuze;
- de keuze van de aannemer na een offerteaanvraag;
- het al dan niet opleggen van een tuchtstraf en het bepalen van de strafmaat;

een beslissing tot het al dan niet beschermen van een monument of het landschap en het opleggen van erfdienstbaarheden en beperkingen aan het eigendomsrecht;

- een beslissing tot het al dan niet opnemen van een goed in de inventaris van leegstaande en/of verwaarloosde bedrijfsruimten;
- het nemen van beslissingen over het al dan niet slagen van een student wanneer de betrokkene niet aan alle voorwaarden voldoet om geslaagd te worden verklaard (bv. één tekort);
- de keuze voor de toepassing van de spoedprocedure bij onteigeningen, m.a.w. het van toepassing verklaren van de Wet van 26 juli 1962.

43.2.2. Gevolgen van het onderscheid voor de motiveringsplicht. Bij een gebonden bevoegdheid kan een verwijzing naar de toegepaste regelgeving en de feitelijke toestand die de toepassing van de regel uitlokt volstaan. Dit blijkt uit de parlementaire voorbereiding van de wet en wordt bevestigd door de Raad van State .

(...)

Bij een gebonden bevoegdheid volstaat bijgevolg de vaststelling dat de voorwaarden voor de toepassing van het betrokken artikel vervuld zijn. Wanneer bijvoorbeeld uit het toepasselijke ambtenarenstatuut voortvloeit dat de beoordeling "onvoldoende" tweemaal na elkaar automatisch de definitieve ambtsneerlegging van het personeelslid tot gevolg heeft, volstaat de vaststelling dat de voorwaarden voor de toepassing van dit artikel vervuld zijn, als motivering voor de beslissing waarbij de betrokkene definitief arbeidsongeschikt wordt verklaard.

Bij de berekening van een uitkering volstaat een verwijzing naar de door de wet opgelegde berekeningswijze en naar de feitelijke elementen waarop ze wordt toegepast. De berekeningswijze geldt m.a.w. als motivering voor beslissingen die betrekking hebben op geldsommen. Bij de beslissing over het al dan niet geslaagd zijn van studenten zal de examencommissie bij évidente gevallen, bv. bij studenten die niet het vereiste globale percentage behalen om te slagen en meerdere tekorten hebben, niet moeten verwoorden waarom de betrokkene niet geslaagd is. Dit volgt louter uit de punten. Bij gemeentelijke belastingen is inkohiering een administratieve rechtshandeling die formeel moet worden gemotiveerd, maar de motivering zal in dit geval bestaan in een eenvoudige verwijzing naar het toepasselijke artikel van het gemeentelijk reglement. De weigering van een bouwvergunning is voldoende gemotiveerd door de vermelding dat de constructie in strijd is met de bestemmingsvoorschriften, wanneer geen enkele bepaling de overheid de mogelijkheid biedt tot afwijking. Het bevel aan een vreemdeling om het grondgebied te verlaten is voldoende gemotiveerd door een verwijzing naar het artikel van de Vreemdelingenwet dat nauwkeurig de redenen opsomt die dergelijk bevel mogelijk maken. (...) Wanneer de overheid gebonden is door een advies, zal de motiveringsplicht uiteraard beperkter zijn dan wanneer de overheid kan afwijken van een advies.

184. Wanneer blijkt dat de overheid op grond van een gebonden bevoegdheid niet anders kon dan die bepaalde beslissing nemen, zal het middel van de schending van de Wet Motivering Bestuurshandelingen als niet nuttig van de hand worden gewezen. De betrokkene heelt in dit geval immers geen belang bij een vernietiging wegens een schending van de Wet Motivering bestuurshandelingen, daar ook zonder deze schending het resultaat hetzelfde zou zijn, nl. inhoudelijk dezelfde beslissing. 185. Hoe groter de discretionaire bevoegdheid van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat. De omvang van de motiveringsplicht is dus evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de overheid beschikt. Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen» of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissingen, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur. Alleen wanneer de overheid zich aansluit bij de wettelijk vereiste voorafgaande adviezen kan een summier motivering, waarin de overheid zich hierbij aansluit volstaan, indien uiteraard het advies zelf afdoende gemotiveerd is en aan de betrokkene ter kennis wordt gebracht.

Gezien de verwerende partij zelf aangeeft dat zij over de discretionaire bevoegdheid beschikt om al dan niet een inreisverbod te geven gaande van een termijn van 5 tot ... jaren, dient zij te motiveren waarom zij net voor de termijn van 8 jaar kiest en niet voor een minder lange termijn. De verwerende partij moet met andere woorden - bij het bepalen van de duur van het inreisverbod een - evenredigheidstoets in acht nemen. Dit betekent dat de duur van een inreisverbod moet worden bepaald aan de hand van de relevante omstandigheden van het geval. Bovendien moet de duur van het inreisverbod evenredig zijn aan het doel of de reden tot oplegging ervan. Ter zake wenst de verzoekende partij nog te verwijzen naar het RvV - nr. 92 111 d.d. 27 november 2012:

“3.7. De Raad wijst erop dat krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van vreemdelingenwet, de duur van het inreisverbod dient te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: “De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.” (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). In casu, stelt de Raad evenwel vast dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod. In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de maximumtermijn van drie jaar. Waarom deze maximumtermijn wordt gehanteerd, wordt niet uiteengezet. De Raad vindt in de bestreden beslissing noch in het administratief dossier enige afweging of onderzoek terug dat betrekking heeft op de specifieke omstandigheden van verzoeker, hoewel de verzoeker tijdens zijn verhoor door de politie van Brussel aangaf dat hij in België was omwille van het bijwonen van het huwelijk van een neef alsook dat hij in Bockstael logeerde bij zijn neven. Dit verhoor is gehecht aan het PV nr. (...) waar in de bestreden beslissing naar wordt verwezen en bevindt zich in het administratief dossier.

3.8. Daargelaten de vraag of de aanwezigheid van familie in België een voldoende wegend element is om het inreisverbod in te korten, dient de Raad vast te stellen dat waar de gemachtigde een inreisverbod oplegt voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en de duur van het inreisverbod, de gemachtigde, gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangenomen. Daar de bestreden beslissing in rechte één en ondeelbaar is, zodat de component inzake het inreisverbod er in rechte niet van kan worden afgesplitst, dient, nu er een gegrond middel werd aangevoerd betreffende inreisverbod, de bestreden beslissing derhalve in haar geheel te worden vernietigd”.

Uw Raad was mening dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld om het maximale termijn van drie jaar op te leggen zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden. Een schending van de materiële motiveringsplicht werd aangenomen. Ten overvloede wenst de verzoekende partij ook te wijzen op het te arrest nr. 113.396 dd. 6 november 2013 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV 131.489 / II), zij - op grond van de overwegingen als in voormeld arrest nr. 92.111 dd. 27 november 2012 - terecht stelt: De Raad wijst erop dat krachtens artikel 74/11, §1, eerste lid van vreemdelingenwet, de duur van het inreisverbod dient te worden gesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet blijkt artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement 3 Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de (eer van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven 24 december 2008, afl. 348s 98 e.v.). In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "de richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden aan het geval en dat men het evenredigheidsbeginsel citeert" (Parl. St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). In casu, stelt de Raad evenwel vast dat in de bestreden beslissingen niet wordt gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod. In de bestreden beslissingen wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de maximumtermijn van drie jaar. Waarom deze maximumtermijn wordt gehanteerd, wordt niet uiteengezet. Zoals verzoekers terecht aanvoeren, vindt de Raad in de vierde en vijfde bestreden beslissing, noch in het administratief dossier enige afweging of onderzoek terug dat betrekking heeft op de specifieke omstandigheden van verzoekers. De Raad dient vast te stellen dat waar de gemachtigde een inreisverbod oplegt voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoekers en de duur van het inreisverbod, de gemachtigde, gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, de gemachtigde, gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, op een kennelijke onredelijke wijze heeft gehandeld. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt aangenomen wat de beslissingen houdende en inreisverbod betreft, daar verweerder niet kan volstaan met de enkele verwijzing naar artikel 74/11§1, eerste lid van de vreemdelingenwet (eigen onderlijning). Nog meer ten overvloede wordt gewezen op artikel 11 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de en voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die il op hun grondgebied verblijven, dat uitdrukkelijk bepaalt: Artikel 11 – Inreisverbod (...)

De duur van het inreisverbod wordt volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval bepaald, en bedraagt in principe niet meer dan vijf jaar. De duur kan meer dan vijf jaar bedragen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid. (...). De duur van het inreisverbod dient geval per geval te worden beoordeeld en gemotiveerd, volgens de specifieke omstandigheden aan het individuele geval. Bovendien wenst verzoekende partij nog te verwijzen naar een zeer recent arrest nr. 225 871 van de Raad van State dd. 18 december 2013 In dit arrest verwierp de Raad van State een middel van verwerende partij tegen het RvV-arrest nr. 92 111 d.d. 27 november 2012 (zie ook 11.1.5.), waarbij verwerende partij van oordeel was dat zij niet nader moest motiveren waarom zij voor de maximumtermijn koos. De beoordeling van dit middel door de Raad van State is uiterst verhelderend: Anders dan de verzoekende partij in hooforde lijkt voor te houden impliceert het verplicht opleggen van een inreisverbod niet dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd, noch dat een nadere motivering enkel voor het bepalen van een lagere termijn nodig zou zijn. In de uitoefening van zijn wettigheidscontrole kwam het de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter toe te onderzoeken of de verzoekende partij te dezen bij het opleggen van een inreisverbod voor de maximumduur van drie jaar niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld. In het licht van het voorgaande vermocht de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dan ook zonder schending van de thans in het middel aangehaalde bepalingen te oordelen dat noch in de aanvankelijk bestreden beslissing noch in het administratief dossier enige afweging of onderzoek is terug te vinden betreffende de specifieke

omstandigheden van verweerder en dat het opleggen van een inreisverbod voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verweerder en de duur van het inreisverbod kennelijk onredelijk is, gezien de verstrekkende gevolgen van het inreisverbod. Op zijn beurt komt het de Raad van State als administratieve cassatierechter niet toe zelf die marginale toetsing in de plaats van de annulatierechter over te doen. Het tweede middel is ongegrond." De Raad van State stelt dat de duur van het inreisverbod te allen tijde afdoende gemotiveerd dient te worden en dus niet alleen als er wordt afgeweken van de maximumtermijn zoals verwerende partij in casu wellicht zal voorhouden. Het is bijgevolg ten overvloede duidelijk dat het thans opgelegde inreisverbod op niet pertinente (leest: niet draagkrachtige) wijze werd gemotiveerd en dus een schending vormt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 houdende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen evenals het artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet. het middel is ernstig en gegrond".

2.2.2. De verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen als volgt:

"In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van: Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet; Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; Zorgvuldigheidsbeginsel; Verzoekende partij meent dat de afgifte van een inreisverbod een loutere mogelijkheid inhoudt in hoofde van de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Administratieve vereenvoudiging. Zij meent dit te kunnen afleiden uit de bewoordingen van het artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Daarnaast zou geenszins zijn verduidelijkt waarom een inreisverbod voor een duur van 8 jaar zou zijn betekend. Verweerder laat vooreerst gelden dat er in hoofde van de gemachtigde van de Staatssecretaris geenszins sprake is van een discretionaire bevoegdheid of een loutere mogelijkheid om in onderhavig geval een beslissing tot inreisverbod te nemen. Dit blijkt uitdrukkelijk uit de voorbereidende werken, meer bepaald uit het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: "De beslissing tot verwijdering moet gepaard gaan met een inreisverbod als er geen enkele termijn om het grondgebied te verlaten is toegekend, of indien de onderdaan van een derde land het grondgebied niet binnen de opgelegde termijn verlaten heeft, en mag in andere gevallen, zoals bij een ernstige bedreiging van de openbare orde, gepaard gaan met een inreisverbod. (...) Artikel 11 van richtlijn 2008/115/EG legt de lidstaten de verlichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor het vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tót terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen (paragraaf 1 van de richtlijn). Welke ook de hypothese is, het inreisverbod mag niet meer dan vijf jaar bedragen, behalve indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare of de nationale veiligheid (paragraaf 2 van de richtlijn)." {Pari. St. Kamer, 2011-2012, 53-1825/001, p.7 en 22, markering toegevoegd} Zie ook het verslag van 21.11.2011 namens de commissie "Die entry ban zal derhalve worden toegepast in twee gevallen, met name wanneer een termijn van nul dagen wordt opgelegd wanneer de betrokkene de vorige bevelen om het grondgebied te verlaten, naast zich neer heeft gelegd. Met betrekking tot de duur van de entry ban werd voor een stapsgewijze regeling gekozen, die drie jaar geldig is. Doen zich in het geval van de betrokkene bepaalde problemen voor die verband houden met fraude of illegale middelen die hij zou hebben aangewend in het kader van in België ingestelde procedures dan wel in het kader van zijn verwijdering, dan wordt de geldigheid van de regeling verlengd tót vijf jaar. Rijen problemen van openbare orde of vormt de persoon een risico voor de nationale veiligheid, dan kan de regeling nog langer duren. Daar staat tegenover dat de entry ban kan worden opgeheven in twee gevallen die in de richtlijn zijn opgenomen, met name om humanitaire redenen, of wanneer de betrokkene zou terugkeren om beroepsmatige redenen dan wel om te studeren. De Belgische Staat kan in die laatste gevallen die opheffing evenwel slechts toekennen wanneer de termijn van de entry ban op zijn minst voor twee derde is afgelopen {Pari St. Kamer, 2011-2012, 53-1825/006, p., onderlijning toegevoegd} Zie ook: "Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 van het Europees Parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Artikel 11 van deze richtlijn legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen. Al gaat het in twee gevallen om een verplichting tot het opleggen van een inreisverbod, dit neemt niet weg dat een afzonderlijke beslissing voor het opleggen van een inreisverbod moet worden genomen." (R.v.V. nr. 123.427 dd. 30.04.2014). Het loutere feit dat artikel 74/11, §2 van de Vreemdelingenwet voorziet dat "De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire

redenen doet geen afbreuk aan het feit dat uit de bewoordingen van artikel 74/11, §2 van de Vreemdelingenwet, alsook uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat een beslissing tót verwijdering in de welomschreven gevallen gepaard gaat met een inreisverbod. De gemachtigde van de staatssecretaris besloot geheel terecht dat een inreisverbod van acht jaar aan verweerder moest worden opgelegd, nadat werd vastgesteld dat er voor de verzoekende partij geen enkele termijn van vrijwillig vertrek werd toegestaan. De "ruime discretionaire bevoegdheid" waarvan de verzoekende partij gewag maakt in haar inleidend verzoekschrift dient derhalve ten zeerste genuanceerd te worden, vermits de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging voor wat betreft het opleggen van het inreisverbod in casu geenszins keuzevrijheid had. Slechts voor wat betreft de termijn van het inreisverbod laat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet enige beoordelingsruimte, doch dienaangaande laat verweerder gelden dat -in weerwil van hetgeen de verzoekende partij laat uitschijnen- de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging in de bestreden beslissing wel degelijk uitdrukkelijk heeft gemotiveerd om welke reden de termijn van drie jaar inreisverbod werd opgelegd, met name: omdat geen termijn werd toegestaan voor vrijwillig vertrek; - omdat verzoekende partij op 13.12.2011 werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 4 jaar door de correctionele rechtbank te Brussel voor inbreuken op de drugwetgeving; omdat de verzoekende partij niet in het bezit was van een geldig visum op het ogenblik van de arrestatie; omdat de verzoekende partij zich blijft schuldig maken aan strafrechtelijke incriminaties, waaronder verboden wapendracht;

Gelet op voormelde elementen kan de verzoekende partij niet dienstig voorhouden dat de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding zich zou beperkt hebben tot een loutere vermelding van de toepasselijke bepaling van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Evenmin kan de verzoekende partij voorhouden dat de termijn van 8 jaar automatisch zou voortvloeien uit de wet. Er werd bij het nemen van de bestreden beslissing wel degelijk op zorgvuldige wijze rekening gehouden met de specifieke situatie van de verzoekende partij. Zulks kan niet dienstig betwist worden. De motivering van de bestreden beslissing is bovendien in overeenstemming met Considerans 14 van de Terugkeerrichtlijn, waarin wordt gestipuleerd: De duur van het inreisverbod dient per geval volgens de omstandig heden te worden bepaald en mag normaliter niet langer zijn dan vijfjaar. In deze context dient in het bijzonder rekening te worden gehouden met het feit dat de betrokken onderdaan van een derde land reeds het onderwerp is geweest van meer dan één terugkeerbesluit of uitzettingsbevel of dat hij zich op het grondgebied van een lidstaat heeft begeven, terwijl een inreisverbod van kracht was. " Verzoekende partij haar verwijzing naar het arrest nr. 92.111 dd. 27.11.2012 is in die zin ook niet dienstig, nu in dit arrest werd gewezen op toelichtingen die door de vreemdeling werden verstrekt tijdens zijn verhoor (aanwezigheid in Brussel omwille van het huwelijk van een neef en verblijfplaats), zonder dat hieromtrent werd gemotiveerd bij het opleggen van het inreisverbod. Verzoekende partij toont in casu echter niet aan met welke specifieke omstandigheden geen rekening zou zijn gehouden, zodat elke vergelijking met de door verzoekende partij aangehaalde rechtspraak ontbreekt. Eenzelfde opmerking geldt voor het aangehaalde arrest van 06.11.2013. "4.3.2.3. Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met de motivering die ten grondslag ligt aan het inreisverbod voor drie jaar dat hem wordt opgelegd omdat hij niet aan de terugkeerverplichting heeft voldaan. Verzoeker geeft aan dat niet wordt verduidelijkt waarom er direct voor wordt gekozen om de maximale termijn van drie jaar op te leggen zonder enig onderzoek naar de specifieke omstandigheden. De Raad stelt vast dat verzoeker de motivering niet betwist waarbij wordt vastgesteld dat niet is voldaan aan de terugkeerverplichting. De Raad merkt verder op dat verzoeker volledig in gebreke blijft om enig gegeven betreffende zijn concrete situatie te duiden dat ten onrechte door verweerder niet mee in rekening zou zijn gebracht bij het betalen van de duur van het inreisverbod en dat van aard is aan te tonen dat in zijn situatie het als kennelijk onredelijk dient te worden beschouwd waar verweerder opteert voor de maximale termijn van drie jaar. Verzoeker duidt op geen enkele manier waarom het opgelegde inreisverbod in zijn concrete situatie als disproportioneel dient te worden beschouwd. Een algemene stelling in deze zin kan niet volstaan. In deze zin blijkt ook niet het belang dat verzoeker heeft bij dit middel. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van het redelijkheidsbeginsel is niet aangetoond. Gelet op hetgeen voorafgaat en het gegeven dat artikel 74/1L § L eerste lid van de Vreemdelingenwet - dat bepaalt dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval - als dusdanig ook geen uitdrukkelijke motiveringsplicht oplegt, kan evenmin een schending van de formele motiveringsplicht worden aangenomen. Er blijkt - los van het gegeven dat arresten van de Raad geen precedentenwerking hebben - ook niet dat de thans voorliggende feiten gelijkaardig zijn aan de feiten die aanleiding gaven tot het arrest van de Raad waaruit verzoeker citeert." (R.v.V. nr. 113 381 dd. 06.11.2013, <http://www.rw-cc.e.be>). Tot slot is ook de verwijzing in fine van het middel naar het arrest nr. 225.871 van de Raad van State is in casu niet dienstig; in de in casu bestreden beslissing wordt duidelijk en afdoende aangegeven om welke reden een inreisverbod van twee jaar wordt opgelegd,

terwijl de verzoekende partij niet aangeeft met welke elementen geen rekening zou zijn gehouden bij het nemen van de beslissing doch zich beperkt tot een theoretisch betoog. Verzoekende partij haar beschouwingen falen in rechte. De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel, waarvan verzoekende partij de schending aanvoert. Terwijl de beslissing ten genoegen van recht werd gemotiveerd. De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden. Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen”.

2.2.3. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. *In casu* geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Zo verwijst de bestreden beslissing naar artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet en wordt vermeld dat er geen enkele termijn is toegestaan voor het vrijwillig vertrek. Tevens wordt voor de duur van het inreisverbod verwezen naar artikel 74/11, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet en wordt vermeld dat een inreisverbod van acht jaar wordt opgelegd omdat verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, dat hij op 13 december 2011 een veroordeling heeft opgelopen van vier jaar door de correctionele rechtbank van Brussel voor inbreuken op de drugswetgeving, dat hij op heterdaad is betrapt voor verboden wapendracht door de politie van Brussel, dat hij niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.2.4. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, blijkt uit de bestreden beslissing wel waarom een inreisverbod voor de duur van acht jaar wordt opgelegd, met name:

“omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie. Op 13/12/2011 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 4 jaar door de Correctionele Rechtbank van Brussel voor inbreuken op de drugswetgeving. Betrokkene is op heterdaad betrapt voor verboden wapendracht. PV nr BR.36.LL.081270/2015 van de politie Brussel. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren.”

Verzoeker kan niet voorhouden dat de enige reden zijn veroordeling is. Er wordt immers ook verwezen naar de op heterdaad betrapting voor verboden wapendracht en naar het feit dat hij niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Verzoeker uit geen kritiek op deze laatste motieven. Uit deze bewoordingen blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden van de zaak om de duur van het inreisverbod te bepalen. De verzoekende partij toont niet aan met welke specifieke omstandigheden de verwerende partij voorts rekening had moeten houden bij het bepalen van de duur van het inreisverbod. Waar verzoeker aanvoert dat hij zijn straf reeds heeft uitgezeten, wordt herhaald dat het feit dat hij de gevangenisstraf die hem werd opgelegd volledig heeft uitgezeten, niet impliceert dat de verwerende partij de criminele antecedenten van verzoeker niet zou mogen betrekken bij de beoordeling of verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Verzoeker kan dus niet gevolgd worden waar hij stelt dat het gaat om een *quasi* automatische toepassing van een termijn van acht jaar zonder motivering dienaangaande. Uit de motivering terzake kan verzoeker op afdoende wijze vaststellen waarom hem een inreisverbod van acht jaar werd gegeven.

De schending van de formele motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.2.5. Artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Uit artikel 74/11, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de vreemdeling een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. De verwerende partij oordeelt dat verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, dat verzoeker op 13 december 2011 een veroordeling heeft opgelopen van vier jaar door de correctionele rechtbank van Brussel voor inbreuken op de drugswetgeving, dat hij op heterdaad is betrapt voor verboden wapendracht (PV nr BR.36.LL.081270/2015 van de politie Brussel) en dat hij niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren.

Het is niet kennelijk onredelijk, noch onzorgvuldig om op grond van deze elementen, toepassing te maken van artikel 74/11, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet en een termijn van meer dan vijf jaar inreisverbod op te leggen.

2.2.6. Verzoeker stelt dat bij het bepalen van de duur van een inreisverbod een evenredigheidstoets in acht moet worden genomen. De duur moet worden bepaald aan de hand van de relevante omstandigheden van het geval.

In dit verband wordt in de bestreden beslissing het volgende overwogen: *“Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.”*

Zoals reeds gesteld werd in de bestreden beslissing ook overwogen dat verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, dat verzoeker op 13 december 2011 een veroordeling heeft opgelopen van vier jaar door de correctionele rechtbank van Brussel voor inbreuken op de drugswetgeving, dat hij op heterdaad is betrapt voor verboden wapendracht (PV nr BR.36.LL.081270/2015 van de politie Brussel) en dat hij niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren.

Verzoeker blijft in gebreke om enig gegeven betreffende zijn concrete situatie te duiden dat ten onrechte door de verwerende partij niet mee in rekening zou zijn gebracht bij het bepalen van de duur van het inreisverbod en dat van aard is aan te tonen dat in zijn situatie het als kennelijk onredelijk dient te worden beschouwd dat de verwerende partij opteert voor de termijn van acht jaar. Verzoeker verduidelijkt bijgevolg op geen enkele manier waarom het opgelegde inreisverbod voor acht jaar in zijn concrete situatie als disproportioneel dient te worden beschouwd. Een algemene stelling in deze zin kan niet volstaan.

2.2.7. Er blijkt – los van het gegeven dat arresten van de Raad geen precedentenwerking hebben – ook niet dat de thans voorliggende feiten gelijkaardig zijn aan de feiten die aanleiding gaven tot de arresten van de Raad waaruit verzoeker citeert. De verwijzing naar de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, en tevens naar rechtspraak van de Raad van State is *in casu* dan ook niet dienstig gelet op het feit dat *in casu* wel degelijk gemotiveerd werd betreffende de duur van het inreisverbod.

Een schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen

2.2.8. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

Het tweede middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET